

Majka otáčela stránky ještě rychleji. Že by tučňák? Vždycky jí přišla legrační ta jejich kolébavá chůze. Nebo pes hyenovitý? Psy měla moc ráda. Nebo snad vlk? Zastavila se nad fotografií šedivého vlka. Babička Anička vlky milovala, doma měla spoustu ozdob a obrázků s těmito zvířaty. Majku píchlo u srdce. Babička Anička minulý měsíc zemřela a pořád jí strašně chyběla. Ne, vlci by ji moc rozesmutnili.

„Nechce se mi věřit, že ses ještě nerozhodla,“ podivila se Ivet, se kterou seděla v lavici. „Já už jsem si ke svému zvířeti udělala celou stránku poznámek.“ Hodila si nazrzlý culík přes rameno a ukázala Majce úhledně napsanou stránku s nadpisy podtrženými pravítkem.

„Já už se rozhodla,“ řekla na obranu Majka.

„Budu psát o... o... orangutanech.“ Zvíře vybrala náhodně, jen aby Ivet už sklapla.

Od té doby, co je na začátku školního roku posadili do jedné lavice, jí šla pěkně na nervy. Už to, že její nejlepší kamarádky Róza s Lotkou chodily do vedlejší třídy, bylo dost hrozné, ale že musí ještě k tomu všemu sedět s Ivet, to jí připadalo vážně nefér. Ivet byla chytrá a upozorňovala na jakoukoliv chybu, které se Majka dopustila.

„Orangutanech? To jako fakt?“ povzddechla si Ivet. „Nemůžeš být trochu nápaditější? Minimálně čtyři další spolužáci budou dělat projekt o orangutanech.“

„A jaképak úžasné neobvyklé zvíře sis vybrala ty?“ zeptala se Majka.

